

havde hægtet sig til hans Arm, vakte kun en broderlig Følelse af Sorg hos ham. Han vilde endda tro paa, at hun midt i sin Fornedrelse kunde være Guds Hjerter nærmere end manges sippet og renstrøget Præstekone, der brammede med sin Dyd.

De var kommen ind paa Vesterbro, og det livlige Boulevardrøre under de hvide Lysballoner indvirkede straks paa Sangerindens Sindsstemning. Hun rystede Forskrækkelsen af sig og traadte i Funktion. Som en Svane, der glider ud i sit Element, skød kun Brystet frem og nød Synet af sit Spejlbillede i de passerende Herrers opspilede Miner. De fleste kendte hende af Udseende. Et Par af dem hilste endogsaa. Men forresten var Størrelsen af hendes Hat, den karmoisinrøde Jaket og de sværtede Øjenbryn Vidnesbyrd nok om Arten af hendes Profession.

Paa Mads Vestrup havde Lyset og de mange Mennesker en ganske modsat Virkning. Han gik med Øjnene i Jorden og holdt kun Stand i denne Skærsild for at bevare hendes Tillid. Men han kunde ikke lade være med at tænke paa, hvad Stine vilde have sagt, dersom hun havde set ham i dette Optog.

Et Par Gange gjorde han Forsøg paa at trække sin Arm ud af hendes; men hun holdt ham fast, ja hun blev efterhaanden betænkeligt paagaaende i sine Tilnærmelser og begyndte endog at sige du til ham. Engang, da hun i Hemmelighed havde knuget hans Arm og forgæves ventet paa, at han skulde besvare hendes Kærtegn, bøjede hun sig frem og kiggede ham op i Ansigtet.

„Hvad er du egentlig for en Rullepølse? Hvor længe har du været her i Byen?“

„Jeg kom igaar.“

„Aa, Herregud, saa er du jo uskyldig som et nyfødt Lam! Veed du, at jeg har Engagement fra den første hos Folle Pip i „Tavernen“? Du skal da ud og høre mig? Han har spenderet nyt Kostume af Papegøjesilke. 120 Kroner, min Far! Du kan tro, det har strøget sig! . . . Saa kommer du, ikke sandt?“

Mads Vestrup sagde: „Nu kan De jo først komme hen og høre mig en Aften. For jeg skal nemlig ogsaa optræde her i Byen i den nærmeste Tid.“